

РЕШЕНИЕ

№ 192

гр. Враца, 21.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, II-РИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на тринадесети септември през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Евгения Г. Симеонова

Членове: Калин Тр. Тодоров
Борис К. Динев

при участието на секретаря Миглена Н. Костадинова
като разгледа докладваното от Калин Тр. Тодоров Въззивно гражданско дело
№ 20231400500267 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Въззивното производство е образувано въз основа на въззивна жалба вх.
№ 3043/05.05.2023 г., подадена от „Топлофикация - София” ЕАД, ЕИК: ***,
със седалище и адрес на управление ***, представлявано от А. А. - изп.
директор, против решение № 16/03.02.2023 г. по гр.д. № 1222/2021 г. по описа
на Районен съд - Мездра, в неговата цялост, с което е отхвърлен като
неоснователен и недоказан предявеният от дружеството против И. К. И., ЕГН
***** и В. А. И., ЕГН *****, и двамата от гр.София, иск за
установяване съществуване на вземане за сумата 3 075.43 лв. главница за
доставена, но неизплатена топлинна енергия и дялово разпределение на
топλοςнабден имот, находящ се в ***, аб. № *** за периода от м. 05.2017 год.
до м. 04.2019 г., ведно със законната лихва върху горната сума, начиная от
03.11.2020 г. (датата на депозиране на заявлението) до окончателното
изплащане на вземането, сумата 183.67 лева лихва за периода от 15.09.2018 г.

до 16.10.2020 г., сумата 65.18 лв. държавна такса и 50,00 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Жалбоподателят твърди, че решението на Районен съд - Мездра е необосновано и постановено при съществени нарушения на материалния и процесуалния закон. Поддържа, че по делото е доказана облигационна връзка между „Топлофикация София” ЕАД и двамата ответници и по-точно качеството им на клиенти на топлинна енергия, както и доставянето на твърдяното количество топлинна енергия в процесния имот. Посочва, че по делото са представени безспорни доказателства, че ответниците И. К. И. и В. А. И. са ползватели на процесния топлоснабден имот за исковия период - нотариален акт № 187, нот. д. № 26262 от 1994 г., поради което, съгласно чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката /ЗЕ/, са клиенти на ТЕ. Счита, че само с оглед на гореописаните доказателства, първоинстанционният съд е следвало да уважи исковете по отношение на претендираното задължение. Счита също, че първоинстанционният съд неправилно е кредитирал свидетелските показания, дадени в хода на производството, които не следва да бъдат взети предвид при постановяване на крайния съдебен акт. Моли съда да отмени решението на първоинстанционния съд, като неправилно и незаконосъобразно и да уважи изцяло предявената претенция, както и да му присъди направените разноси пред настоящата инстанция, както и възнаграждение за един юрисконсулт.

В срока по чл.263 от ГПК от въззиваемите И. К. И., ЕГН ***** и В. А. И., ЕГН *****, и двамата от гр.Мездра, чрез пълномощник адв. В. Й. от АК-Видин, е постъпил писмен отговор, с който оспорват като неоснователна и недоказана въззивната жалба. Считат, че не са налице твърдените в жалбата пороци за неправилност на първоинстанционното решение, както и че същото е правилно, и като такова молят съда да го потвърди с произтичащите правни последици. В съдебно заседание развиват подробни съображения в подкрепа на оспорването и претендират направените разноси пред въззивната инстанция за адвокатско възнаграждение.

В срока по чл.263 от ГПК от третото лице – помагач „Директ" ЕООД, ЕИК ***, гр. София, не е постъпил отговор на въззивната жалба.

Във въззивното производство доказателства не са събирани.

Воззивната жалба е процесуално допустима като подадена от надлежна страна, в рамките на срока по чл. 259, ал. 1 и срещу обжалваем съдебен акт.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата.

При извършената служебна проверка по реда на чл. 269 от ГПК въззивният съд констатира, че обжалваният съдебен акт е валиден и допустим. Същият е и правилен, като въззивният състав споделя мотивите му, поради което и на основание чл. 272 ГПК препраща към мотивите на районния съд.

За да се произнесе по основателността на жалбата, въззивният съд обсъди събраните в първоинстанционното производство доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с изтъкнатите доводи от жалбоподателя, при което приема за установено от фактическа страна следното:

Районен съд – София е бил сезиран от „Топлофикация София” ЕАД със заявление по чл. 410 ГПК, с което е поискано да бъде издадена заповед за изпълнение против И. К. И., ЕГН ***** и В. А. И., ЕГН *****, и двамата от гр. София, при условията на разделност – по ½ част от всеки от тях, за следните вземания: 3 075.43 лв. главница за доставена, но неизплатена топлинна енергия и дялово разпределение на топлоснабден имот, находящ се в ***, аб. № *** за периода от м. 05.2017 год. до м. 04.2019 г., ведно със законната лихва върху горната сума, начиная от 03.11.2020 г. (датата на депозиране на заявлението) до окончателното изплащане на вземането, 183.67 лева лихва за периода от 15.09.2018 г. до 16.10.2020 г., както и за разносните по делото - сумата 65.18 лв. държавна такса и 50,00 лв. юрисконсултско възнаграждение

По заявлението е образувано ч.гр.д. № 53735/2020 г. по описа на Районен съд – София, което е прекратено с определение от 16.12.2020г. и е изпратено по подсъдност на Районен съд – Мездра, където е образувано под № 829/2021г. Приемайки, че са налице предпоставките на чл. 410 и сл. ГПК, Районен съд – Мездра е издал заповед за изпълнение № 114/22.06.2021 г. за посочените в заявлението суми. Срещу издадената заповед за изпълнение в срок е подадено възражение от длъжниците, поради което по указание на заповедният съд на основание чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК, в срока по чл. 415, ал. 4

ГПК заявителят е предявил установителни искиове за съществуване на вземанията си по издадената заповед за изпълнение.

С предявените искиове с правно основание чл. 422, във вр. с чл. 415 ГПК, във вр. с чл. 124, ал. 1 и чл. 86 ЗЗД ищецът „Топлофикация София” ЕАД е поискал от съда да признае за установено, че ответниците И. К. И. и В. А. И. м у дължат сумите по издадената заповед за изпълнение, както и да му присъди разноските, направени в заповедното и в първоинстанционното производство.

В исковата молба, с която са предявени тези искиове, ищецът твърди, че ответниците И. К. И. и В. А. И. са клиенти на ТЕ по смисъла на чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката /ЗЕ/ и съгласно чл.150, ал. 1 от ЗЕ спрямо него са влезли в сила Общите условия за продажба на топлинна енергия от „Топлофикация София” ЕАД на потребители за битови нужди в гр. София, одобрени с Решение от 2016г. на ДКЕВР, публикувани във в-к „Монитор” в сила от 10.07.2016 г., тъй като не са упражнили правата си по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ (чл. 106а, ал. 3 ЗЕЕЕ). Поддържа, че ответниците са използвали доставяната от дружеството ТЕ през процесния период и не са заплащали месечните дължими суми за ТЕ и услугата дялово разпределение, поради което, съгласно чл. 31, ал. 1 от ОУ с изтичането на последния ден от месеца са изпаднали в забава за дължимите суми и на основание чл.86, ал.1 от ЗЗД е начислявана законна лихва върху дължимите суми. Посочва, че в изпълнение на разпоредбата на чл. 138б от ЗЕ, собствениците в СЕС, в която се намира имота на ответниците, са сключили договор за извършване на услугата дялово разпределение на ТЕ с „Директ” ЕООД (погрешно посочено „Техем сървисис” ЕООД) и съгласно чл.32, ал.1, т.2 от ЗЕ сумите за ТЕ за процесния имот са начислявани от „Топлофикация София” ЕАД по прогнозни месечни вноски, като след края на отчетния период са изготвяни изравнителни сметки от фирмата, извършваща дяловото разпределение на ТЕ в сградата на база реален отчет на уредите за дялово разпределение в съответствие с разпоредбите на Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването. Моли съда да установи съществуването на претендираните вземания така, както са заявени в заповедното производство и да му присъди направените разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор от ответниците И. К. И. и

В. А. И., чрез процесуалния им представител адв. В. Й. от АК-Видин, с който са оспорили по основание и размер предявените срещу тях искове. Твърдят, че през 1994г. са прехвърлили собствеността на имота на техния син Д. И. И., след което не са живели и не са ползвали имота, вкл. и през исковия период и на това основание не са клиенти на ищеца и съответно не са длъжници по смисъла на чл.153 от ЗЕ. Поддържат, че партидата за имота също е прехвърлена на името на собственика Д. И., който е живял в жилището със семейството си, след което го е напуснал, а от 2014г. същото е станало необитаемо. Посочват, че ищецът не е доставял ТЕ за отопление на имота и топла вода за периода от месец май 2017г. до месец април 2019г., защото отоплителните тела в апартамента са свалени преди повече от 20 години по установения тогава ред, че поради това, че имотът не се ползва от собственика от 2014г., са започнали проблеми е осигуряване на достъп до уредите - водомерите за студена и топла вода за извършване на реален отчет, че начислените от ищеца служебно суми за подгряване на вода са в огромни и нереални размери, несъответно на подадената студена вода, част от която е именно подгряваната вода за битови нужди за този апартамент. Поддържат, че ищеца не е издавал фактури за техни задължения за исковия период и не им е връчвал такива, а фактури са издавани на името на собственика на имота Д. И. И., на когото е прехвърлена партидата. Считат, че не се касае за доставена топлоенергия, а за служебно начислена неустойка - неоснователно са начислявани от 140 до 280 литра вода на денонощие на човек и то за трима човека, поради което същата е прекомерна и поради това нищожна по см. на чл.26 ал.1 ЗЗД във вр. с чл.92 ЗЗД поради противоречие с добрите нрави. Оспорват също и акцесорната претенция за мораторна лихва, като изцяло неоснователна. Правят и възражение за изтекла погасителна давност за задълженията за плащане по смисъла на ЗЗД за периода от м.май до м.ноември 2017г., както и за 2016г. (включена в изравнителната фактура). С отговора ответниците са поискали от съда да отхвърли исковите претенции като неоснователни и недоказани.

Третото лице помагач „Директ” ЕООД, гр. София, не е изразило становище по предявените искове.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните в първоинстанционното производство доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

По делото не е спорно, че ищцовото дружество „Топлофикация София“ ЕАД е топлопреносно предприятие и в това си качество доставя топлинна енергия за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване на потребителите на територията на гр. София при публично известни Общи условия.

От приетото по делото копие от нотариален акт за дарение на недвижим имот № 187, нот. дело № 26262 от 28.11.1994г. на нотариус Е. Д., с район на действие СРС, неоспорен от страните, се установява, че на 28.11.1994 г. ответниците И. К. И. и В. А. И. са дарили на сина си Д. И. И. ***, находящ се в ***, като дарителите са си запазили правото до ползват имота до края на живота си заедно и поотделно. По делото не са ангажирани доказателства след извършеното дарение собствеността на процесния имот да е прехвърляна на друго лице или върху него да е учредено ограничено вещно право на ползване в полза на други лица.

Установява се също, че сградата, в която се намира процесният апартамент, е топлоснабдявана през целия исков период. Това се потвърждава от приложените по делото в заверен препис Протокол от 06.11.2001г., с който общото събрание на етажната собственост на ***, е взело решение да сключи договор с „Техем Сървисис“ ЕООД, гр.София, за извършване на услугата „топлинно счетоводство“ и Договор № 439/20.11.2001г. за извършване на посочената услуга между „Техем Сървисис“ ЕООД и упълномощени представители на етажната собственост.

С договор № 144/29.07.2015г., сключен между ищеца „Топлофикация София“ ЕАД, като възложител, и „Техем Сървисис“ ЕООД, като изпълнител, възложителят е възложил, а изпълнителят е приел да извършва услугата дялово разпределение на топлинната енергия по чл.139в от ЗЕ между клиентите в сгради етажна собственост или в сграда с повече от един потребител в гр.София, при спазване изискванията на Общите условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия, одобрени от ДКЕВР с решение № ОУ-024 от 10.08.2007г.

С молба-декларация от 09.09.2001г. Д. И. И. е поискал от „Топлофикация София“ ЕАД да му бъде открита партида на адрес ***, ***, като е посочил, че семейството му се състои от 3 члена и че ще заплаща топла вода за три лица.

За установяване правата и задълженията на страните по делото са приложени относимите за процесния период Общи условия (ОУ) за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация София“ ЕАД на клиенти в гр. София, одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, публикувани във в-к "Монитор" от 11.07.2016г.

Приложени са също съобщения към издадени данъчни фактури на името на Д. И. И. по месеци, включващи начислени суми за топлоенергия по компоненти, и издадени кредитни известия към фактури за прогнозно начислена топлинна енергия, касаещи процесния имот за процесния период.

От третото лице помагач на страната на ищеца по делото са представени протоколи за неосигурен достъп от 2018г. и 2019г. и индивидуални справки за отопление и топла вода и изравнителни сметки за процесния апартамент за периодите 01.05.2017г. – 30.04.2018г. и 01.05.2018г. – 30.04.2019г., в които като титуляр на партида с аб. № *** е вписан Д. И. И., което обстоятелство се установява и от изготвените и приети в хода на първоинстанционното производство съдебно-техническа и съдебно-счетоводна експертизи.

В първоинстанционното производство са назначени и изпълнени съдебно-техническа и съдебно-счетоводна експертизи, заключенията на които съда цени като обосновани, обективни и професионални, изготвени въз основа на събраните по делото доказателства, след справка със счетоводството на ищеца и на топлинния счетоводител.

От заключението на вещото лице по съдебно-техническата експертиза, неоспорено от страните, кредитирано от първоинстанционния съд като пълно, обективно и компетентно изготвено, към което становище се присъединява и настоящия състав, се установява, че партидата на имота е заведена на името на собственика Д. И.; че сумите за топлинна енергия в имота са начислявани в съответствие с действащата нормативна уредба; че за отоплителния сезон е извършвано прогнозно начисляване въз основа на изразходвана топлинна енергия през предходния отоплителен сезон; че в края на съответният отоплителен сезон топлинния счетоводител е изготвял изравнителни сметки за процесния имот при неосигурен достъп в имота за отчитане показанията на уредите, като е начислена ТЕ за битово горещо водоснабдяване на основание чл.69, ал.1 от Наредба за топлофикация и ТЕ за сградна инсталация, общи

разходи на база отопляемия обем на имота; в изготвените изравнителни сметки топлинната енергия е остойностена, като са съобразени утвърдените от КЕВР цени на топлинната енергия за ищеца за исковия период. От представените от „Софийска вода“ отчети на водомерите в имота е установено, че потребление на вода не е имало.

От заключението на съдебно-счетоводната експертиза, неоспорено от страните, кредитирано от първоинстанционния съд като пълно, обективно и компетентно изготвено, към което становище се присъединява и настоящия състав, се установява, че за процесния имот за отопление – сградна инсталация дължимата сума е 5, 32 лв., а за горещо водоснабдяване – 975, 91 лв.; общо дължимата сума по изравнителните сметки за периода е 1177, 46 лв. с ДДС. Според заключението начислената сума за консумирана топла вода в имота в периода м.05.2017г. – м.04.2019г. е 1686, 72 лв.; сумата за отопление е в размер 1847, 98 лв., а сумата за ДДС, начислена върху двете суми е 36, 90 лв. Общи дължимата сума е 2106, 31 лв.; законната лихва върху тази сума за периода 15.09.2018г. – 16.10.2020г. е 58, 51 лв.

От показанията на разпитания в първоинстанционното производство свидетел И. И. - внучка на ответниците, се установява, че същата е живяла в процесния имот от 1994 год. до 2001 год., когато родителите ѝ се развели; че до 2011 год. имота не е ползван, а от 2011 год. до 2014 год. в имота е имало наематели; след това до 2016 год. свидетелката е живяла там и от тогава никой не живее. От показанията на свидетелката се установява също, че баба ѝ и дядо ѝ (ответниците по делото) никога не са живели в този имот.

С обжалваното решение, от правна страна първоинстанционния съд е приел, че с оглед събраните по делото доказателства, нормите на чл. 153, ал. 1 и чл. 149, ал. 1, т. 6 от ЗЕ и клаузите на чл. 61, ал. 1, ал. 2 и ал. 3 от Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от "Топлофикация София" ЕАД, не е установено възникнало между ищцовото дружество и ответниците валидно облигационно правоотношение по силата Закона за енергетиката, както и ответниците да са били потребители на топлинна енергия за процесния период, така че за тях да възникне задължението за заплащане на доставяната в имота ТЕ. Съдът е приел също, че доколкото надарения Д. И. е поискал открийе на партия на негово име в съответствие с уговореното в чл. 61 от ОУ, то на практика е заявил съгласието си да заплаща

стойността на доставената в имота топлинна енергия, и следва да се приеме, че именно той има качеството на потребител на топлинна енергия за битови нужди. Съдът е приел също, че по делото липсват данни впоследствие ответниците да са поискали открИ.е на партида на тяхно име, на такива за промяна на собствеността/вещното право, както и че цялата кореспонденция е със собственика на имота Д. И., поради което ищецът не се легитимира като кредитор на претендираното вземане. По тези съображения първоинстанционния съд е отхвърлил предявеният иск като неоснователен и недоказан.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Предявени са обективно съединени иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1 предл. 1 ЗЗД, вр. с чл. 149 и чл. 150 ЗЕ и чл. 86 от ЗЗД.

С иска по чл. 422 ГПК се цели стабилизиране на заповедта за изпълнение, която да послужи като титул за принудително събиране на вземането. За уважаването на този иск ищецът трябва да установи по реда на пълното и главно доказване следните кумулативни предпоставки: 1. че процесният имот е бил топлофициран в процесния период и че се намира в сграда в режим на етажна съсобственост, присъединена към топлопреносната мрежа; 2. че за процесния период между ищеца и ответника е съществувало валидно облигационно правоотношение за доставка на топлинна енергия при общи условия, по което ответникът е имал качеството на потребител, респ. клиент на топлинна енергия за битови нужди; 3. че през исковия период ищецът реално е доставил топлинна енергия до процесния недвижим имот; 4. начинът на извършване на дялово разпределение и делът на ответника за отопление на процесния имот, за битово горещо водоснабдяване и топлоенергия, отдадена от сградната инсталация; 5. количеството и стойността на потребената от ответника топлоенергия през исковия период.

При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответника, съгласно чл.154, ал.1 от ГПК, е да докаже недължимост на претендираните суми (главница и/или обезщетение за забавено плащане) изцяло или отчасти, като установи изпълнение на задълженията си по договора или да докаже наличието на правопогасяващи, правоизключващи, правоунищожавачи или

правоотлагащи факти и обстоятелства.

Както бе посочено, по делото не се спори относно обстоятелството, че ищецът „Топлофикация-София“ ЕАД, гр. София има качеството на доставчик на топлинна енергия за потребителите на територията на гр. София. От събраните по делото доказателства се установи и обстоятелството, че жилището, находящо се на адрес ***, ***, се намира в сграда - етажна собственост, която е топлоснабдена и до която в процесния период ищецът е доставял топлинна енергия.

С оглед въведените от ответниците възражения основният спорен въпрос се свежда до това дали за процесния период между ищеца и ответниците е съществувало облигационно правоотношение във връзка с продажба на топлинна енергия, по силата на което ответниците са се явявали клиенти (потребители) на топлинна енергия за битови нужди по смисъла на чл. 153, ал. 1 от ЗЕ и като такива са дължали заплащане на същата. Този спорен въпрос е въведен с жалбата във въззивното производство и е свързан с установяване на пасивната материална легитимация на ответниците.

По така очертания правен спор настоящият съдебен състав приема следното:

Съгласно нормата на чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката, която е действала в процесния период и към настоящия момент, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители/клиенти на топлинна енергия. Следователно, купувач /страна/ по сключения договор за доставка на топлинна енергия до процесния имот е неговият собственик или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване. Именно тези лица са задължени да заплащат продажната цена за доставената и потребена топлинна енергия, респ. те са встъпили в облигационни правоотношения с ищцовото дружество. Разпоредбата на чл. 153, ал. 1 от ЗЕ императивно установява кой е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като меродавно е единствено притежанието на вещно право върху имота – собственост или вещно право на ползване. Между топлопреносното предприятие и клиента/потребителя възникват договорни отношения по договор за продажба на ТЕ за битови нужди при публично известни общи условия с предмет

доставка на ТЕ, за което се дължи заплащане на цената на доставената ТЕ и за който договор писмената форма не е форма на действителност, а форма за доказване. Независимо от законовата регламентация за това кой е страна-потребител/клиент по договора, няма пречки клиенти на ТЕ за битови нужди да бъдат и други правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителят на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на ТЕ за битови нужди за този имот при публично известни общи условия директно с топлоснабдителното предприятие. В този смисъл са постановките дадени в т. 1 от ТР № 2 от 17.05.2018 год. по т. д. № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС.

Според клаузата на чл. 61, ал. 1 от Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация София“ ЕАД на клиенти в гр. София, приети през 2016 година, при промяна на собствеността или на правото на ползване новият и предишният собственик или ползвател са длъжни да подадат до продавача в срока по чл. 12, т. 11 и т. 12 /30-дневен срок от настъпване на промяната - прехвърлянето на правото/ заявление за открИ.е, промяна или закрИ.е на партида по образец, към което да приложат копия от документите, удостоверяващи придобИ.ето или прекратяването на правото на собственост или на вещното право на ползване. Според чл. 61, ал. 2, ал. 3 от ОУ преди промяната или закрИ.ето на партидата от продавача, купувачът -собственик или титуляр на вещно право на ползване заплаща всички дължими до този момент суми за топлинна енергия, а ако предишния собственик или ползвател не закрие партидата си, продавачът събира дължимите суми от него до открИ.ето на партидата на новия собственик или ползвател. В случай, че новият собственик не изпълни задължението си по ал. 1 на чл. 61 от ОУ продавачът има право да открие партида въз основа на документ, удостоверяващ собствеността или вещното право на ползване на имота на новия собственик или ползвател.

В конкретния случай при събраните по делото доказателства и в предвид приложената молбата-декларация за открИ.е на партида от собственика на имота Д. И. И. с деклариране, че ще ползва със семейството си имота за жилищни нужди, с поставено отбелязване, че е постъпило в „Топлофикация-София“ ЕАД с вх. № ОП-5183/09.10.2001 год., между ищеца и собственика на голото право на собственост е възникнало действително

облигационно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия, като е постигнато изрично съгласие, чрез изразяване и съвпадане на двете насрещни волеизявления, с предмет доставяне на ТЕ срещу заплащане на уговорената продажна цена и собственика на имота се явява потребител/клиент на ТЕ за битови нужди по смисъла на чл. 153 ЗЕ. Титулярът на вещното право на собственост, в случая ответниците, биха станали страна по договора за доставка на ТЕ само при липса на подадена от собственика молба-декларация за сключване на договор, съгласно систематичното тълкуване на чл. 57 ЗС, във вр. с чл. 153 ГПК. В случая по силата на отправеното от собственика до ищеца-доставчик на ТЕ изрично предложение по смисъла на чл. 13, ал. 1 ЗЗД, чрез подадената на 09.09.2001 год. молба-декларация за открИ.е на партида, с декларация, че ще ползва имота със семейството си за жилищни нужди и последвалото съгласие на ищеца, до който е достигнало предложението, изразено в приемането на молбата с поставянето на входящ номер, доставяне на ТЕ в имота, отчитана от фирмата за дялово разпределение на името на собственика, облигационно правоотношение във връзка с продажба на топлинна енергия в процесния имот е възникнало между ищеца и собственика на имота и е съществувало помежду им в процесния период. По силата на тази облигационна връзка собственика на имота Д. И. И. се явява клиент (потребител) на топлинна енергия за битови нужди по смисъла на чл. 153, ал. 1 от ЗЕ и именно той следва да отговаря за заплащане на доставената в имота ТЕ при наличие на договорно отношение, а не ответниците, които са вещен ползвател.

По делото липсват данни, че след открИ.е на партида на името на собственика, ответниците-ползватели са поискали открИ.е на партида на тяхно име, както и на такива за промяна на собствеността/вещното право, и с оглед обстоятелството, че цялата кореспонденция на „Топлофикация-София“ ЕАД и на фирмата за дялово разпределение е със собственика на имота Д. И., то съдът приема, че ответниците не следва да отговарят за задълженията за доставената в процесния имот ТЕ и за дялово разпределение.

С оглед на изложеното въззивният съд приема, че въззивното дружество не е доказало в производството, че ответниците имат качеството потребители/клиенти на топлинна енергия по смисъла на ЗЕ. В случая липсва материално правоотношение в процесния период между ищцовото дружество

и ответниците, облигационна обвързаност между тях, пораждаща насрещни права и задължения. Следователно ответниците не са пасивно материално правно легитимирани да отговарят по предявления от ищеца иск за установяване на вземането му с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, предл. първо ЗЗД вр. чл. 149 и чл. 150 ЗЕ, поради което искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

С оглед неоснователността на главния иск, то неоснователен се явява и акцесорният такъв за установяване на вземането за лихва за забава, който също следва да бъде отхвърлен.

Предвид така изложените съображения, законосъобразно районният съд е отхвърлил предявените установителни иски, поради което настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Предвид горното, Врачанският окръжен съд намира въззивната жалба за неоснователна.

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 3, във вр. с чл. 273 ГПК и предвид изричното искане в полза на въззиваемите следва да се присъдят сторените по делото разноски в размер 630,00 лв. – адвокатско възнаграждение, съобразно представения по делото договор за правна защита и съдействие.

С оглед неоснователността на въззивната жалба на въззивника не се следват разноски за въззивното производство.

С оглед цената на исковите и на основание чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК настоящият съдебен акт е окончателен и не подлежи на касационно обжалване.

Предвид гореизложеното, на основание чл. 272 ГПК, Врачанският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 16/03.02.2023 г. по гр.д. № 1222/2021 г. по описа на Районен съд - Мездра.

ОСЪЖДА „Топлофикация - София” ЕАД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление ***, представлявано от А. А. - изп. директор, ДА

ЗАПЛАТИ на И. К. И., ЕГН ***** и В. А. И., ЕГН *****, и двамата с постоянен и настоящ адрес ***, сумата 630 лева адвокатско възнаграждение за въззивна инстанция.

Решението е постановено при участието на привлечено от ищеца трето лице – помагач „Директ" ЕООД, ЕИК ***.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____